

νον τὰ δύο ταῦτα σημεῖα, τὴν διπλὴν (:) καὶ τριπλὴν (:), ἢ τὴν ἀπλὴν στιγμὴν (·), δι' ὧν διεχώριζον πάσας τὰς λέξεις, πλὴν τῶν ἄρθρων, τῶν συνδέσμων καὶ τῶν προθέσεων. Κατὰ τοὺς Ἀλεξανδρινούς χρόνους πρῶτον Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος εἰσήγαγε τὴν τελείαν στιγμὴν, τὴν ἄνω στιγμὴν καὶ τὴν ὑποστιγμὴν. Συγχρόνως δὲ εἰσήχθη ἡ κορωνίς [δι' ἧς σημειοῦται ἡ κρᾶσις-τοῦνομα (τὸ ὄνομα)], ἡ ἀπόστροφος καὶ τὰ διαιρητικά. Τὸ ἐρωτηματικὸν εἰσήχθη κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα. Κατὰ τοὺς νεωτέρους δὲ χρόνους εἰσήχθησαν ἡ παρένθεσις καὶ ἡ παῦλα, μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἐπιφωνηματικόν. Ἐσχάτως δὲ παρελήφθησαν ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν τὰ λοιπὰ σημεῖα, ἧτοι τὸ διαλυτικόν (· ·), δι' οὗ χωρίζονται τὰ φωνήεντα ι καὶ υ, τὸ εἰσαγωγικόν (« »), τὸ ἀποσιωπητικόν (...) καὶ ἡ παράγραφος (§).

Ἡ ἔταιρία τῶν παιδαγωγῶν ἐν Κάσσελ συντάξετε τελευταῖον πίνακα τῶν μισθῶν, οὓς λαμβάνουσι οἱ παιδαγωγοὶ τῶν σημαντικωτέρων πόλεων τῆς Γερμανίας. Ἐκ τούτου μανθάνομεν ὅτι αἱ πόλεις τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Ἀμβούργου ἀμείβουσι κάλλιον τοὺς παιδαγωγούς, ἔχουσι ὅμως καὶ τὰς μεγαλειτέρας ἀπαιτήσεις ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος αὐτῶν. Ἐν Βερολίῳ οἱ μισθοὶ ποικίλλουσι μετὰ τῶν 2,235 καὶ 3,240 μαρκῶν (1 μάρκα=φρ. 1.22), ἐν Ἀμβούργῳ ὁ ἐλάχιστος ὅρος εἶνε 2,250 μάρκαι· δὲν σημειοῦται ὁ ἀνώτατος. Ἐν Φραγκφούρτῃ, τῇ ἐπὶ τοῦ Μάιν, εἶνε 2,420 μάρκαι μέχρι 3,500 μετὰ δεκαετῆ ὑπηρεσίαν· λαμβάνουσι δὲ αὐτόθι καὶ σημαντικὰς συντάξεις οἱ γηραιοὶ παιδαγωγοί. Αἱ πόλεις τῆς Λειψίας καὶ τοῦ Χίμνιτς 4,650 μέχρι 3,000 μάρκας. Ἡ Βρέμη 4,500-2,700. Ἡ Μαγεντία 1,928-2,814. Ἡ Φριδούργη 4,946-2,776. Τὸ Μόναχον 4,827-2,593. Προσθέτει δὲ ἡ κυβέρνησις ἐπιχορήγησιν εἰς τὰ ποσὰ ταῦτα κατ' ἐλάχιστον ὅρον 94 μάρκας, κατ' ἀνώτατον δὲ 564.

Κύριός τις ἐπῆνει ἐν τινι ἑσπερινῇ συναστροφῇ τὰς χάριτας τοῦ ψιττακοῦ του. Τῇ παρακλήσει πολλῶν κυριῶν, ἀπεστάλη ὑπηρετῆς ὅπως τὸν φέρῃ. Ἐπειδὴ δ' ἔβρεχεν, ὁ ὑπηρετῆς ἐσκέπασε τὸν κλωθὸν τοῦ ψιττακοῦ, ὅπως τὸν προφυλάξῃ, αὐτὸς δὲ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχὴν, δὲν ἔπαυε καθ' ὄλην τὴν ὁδὸν τοῦ νὰ ὑβρίζῃ. Ὁ ψιττακὸς δὲν ἔχασεν οὐδὲ λέξιν τοῦ ὠραίου τούτου μονολόγου, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβεν ὡς μάθημα πρὸς αὐτὸν διδόμενον, καὶ ἅμα τὸν ἔθεσαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς συναστροφῆς ἠχοῖσε νὰ λέγῃ: «Εἰς τὸν διάβολον ἢ παληογυναῖκες αὐταῖς ποῦ ἐγένιναν αἰτία νὰ βραχῶ», καὶ ἐπανελάβεν ὅλας τὰς ὑβρεῖς τοῦ ἀχρείου ὑπηρετοῦ, ἐν μέσῳ τῶν ἀπορούντων ἀκραστῶν του.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐπαρχιώτις γράφουσα πρὸς τινὰ κυρίαν ἐν Παρισίοις καὶ παρακαλοῦσα αὐτὴν νὰ τῇ εὐρῇ παιδαγωγὸν, ἀπαρίθμει διὰ μακρῶν ποῖα πρόσόντα ἔπρεπε νὰ ἔχη. Ἡ παρισινὴ κυρία ἀπεκρίθη: «Κυρία! ἐζήτησα παιδαγωγὸν ὅποιον μὲ ζητεῖτε. Δὲν τὸν εὗρον ἀκόμη· θὰ ἐξακολουθήσω ζητοῦσα καὶ σὰς ὑπόσχομαι ἅμα τὸν ἀνακαλύψω. . . . νὰ τὸν νυμφευθῶ.»

Συνταγματάρχης τις τοῦ ἵππικοῦ, ἐγκωμιάζων ἑαυτὸν, παρεπονεῖτο διὰ τὴν ἄλλειψιν τοῦ ζήλου τῶν ἀξιωματικῶν του. Ἀναγκάζομαι, ἔλεγε, νὰ κάμω μόνος μου ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ σώματος τὸ ὅποιον διοικῶ. Εἶμαι ὁ λοχαγός μου, εἶμαι ὁ ὑπολοχαγός μου, εἶμαι ὁ καταλυματίας μου. . . .

—Καὶ ὁ σαλπικτῆς σας, προσέθηκε ψυχρῶς κυρία τις, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἔλεγε ταῦτα.

Ἀθλιός τις ζωγράφος ἐδείκνυεν εἰκόνα του τινὰ ἢ μᾶλλον μουντζούρωμά τι παριστὸν δῆθεν τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.—Καὶ ποῦ εἶνε ἡ θάλασσα; τὸν ἠρώτησαν.—Διέστη, ἵνα διέλθωσιν οἱ Ἐβραῖοι.—Καὶ ποῦ εἶνε οἱ Ἐβραῖοι;—Διήλθον.—Καὶ οἱ Αἰγύπτιοι;—Ἐρχονται.

Ἐν τινι συναστροφῇ δύο κύριοι ἐπαρτήρουν ἀλλήλους χασμώμενοι· μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου ἀποφασίζει τέλος ὁ εἷς νὰ δμιλήσῃ πρὸς τὸν ἄλλον.—Τί πλῆξις! —Ἀλήθεια! κ' ἐγὼ πλήττω φοβερά.—Δὲν πηγαίνομεν λιγάκι ἔξω.—Αἶ... βέβαια... δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον... ἄλλὰ...—Ἀλλά;—Δὲν εἶν' εὐκόλον δι' ἐμὲ διότι...—Διότι;—Παράξενον! εἶμ' ὁ νοικοκύρης!

Βουλευτῆς τις ἐζήτηε τὴν παῦσιν νομάρχου, κατηγορῶν αὐτὸν ὡς φατριαστὴν, ἀνίκανον, καταχραστὴν, κτλ. Δὲν ἔλεγεν ὅμως καὶ συγκεκριμένως τὸν κρῖφιον καὶ κύριον λόγον τῆς καταφορᾶς του. Ἐβρένης γενομένης, ἐγνώσθη τέλος ἡ αἰτία τοῦ ὑπὲρ τῆς ὑπηρεσίας ἐνδιαφέροντος τοῦ φιλοπάτριδος βουλευτοῦ. Ὁ ἀτυχὴς νομάρχης εἶχεν ἀποκαλέσει ποτὲ ἀνόητον τὸν βουλευτὴν.—Πῶς σοῦ ἤλθεν, ἔλεγεν ὁ ὑπουργός πρὸς τὸν νομάρχην, νὰ ὀνομάσῃς τὸν κ* ἀνόητον;—Ἐγώ;... Ἄ, ναι! ἐνθυμοῦμαι, . . . ἀλλὰ τοῦ τὸ εἶπα ἐμπιστευτικῶς. . . ἤμεθα οἱ δύο μας μόνον, καὶ δὲν ἐνοῶ διατί τὸ ἐπαναλαμβάνει.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ἐν ἔτει 1838 ἐξηκριβώθη εἰς 752,077, ἐν ἔτει δὲ 1870, κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀπογραφὴν, εἰς 4,225,673, ἧτοι νῦξήθη κατὰ 473,596 ἄτομα, ὅπερ ἀποτελεῖ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα τῶν 32 ἐτῶν (1838-1870) αὐξησιν 63 τοῖς 100, παρέχουσαν κατὰ τοὺς στατιστι-